

treball

PROLETARIIS DE TOTS
ELS PAISOS: UNIU-VOS!

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

Núm. 327

Barcelona, febrer 1971

Preu 2 pts.

CONTRA
LA REPRESSIO
PER LA LLIBERTAT.

La crida de les
Comissions Obreres
de
Catalunya

LA CLASSE OBRERA A L'OFENSIVA

La victòria de Burgos i tot el què aquesta ha representat de presa de consciència col·lectiva no podia passar endebades, no hi ha passat. Tot el que es troba a l'oposició, les forces democràtiques sobretot i en lloc destacat els moviments de masses, obrers, estudiants, intel·lectuals, catòlics, moviments nacionals, etc., han guanyat vigor, confiança i iniciativa.

Conscients de la seva força, amb la convicció que donen les experiències de la batalla lliurada, els treballadors han prosseguit la lluita impulsant un gran moviment reivindicatiu, que a l'hora d'escriure aquestes ratlles s'estén a diversos punts d'Espanya i també a les zones industrials de Catalunya.

La llarga i dura batalla de classe sostinguda des de fa unes quantes setmanes pels obrers de la « Harry Walker » i de la « Maquinista » són un alt exemple per als treballadors de Catalunya. Plantant cara a la repressió, a les amenaces i coaccions de la patronal i les autoritats, els treballadors d'aquestes empreses estan dient molt alt al Govern: « Us heu equivocat, si creieu fer-nos replegar amb la supressió de l'Article 18 ».

Els objectius reivindicatius dels obrers de La Maquinista, per exemple, no són de replegament sinó d'ofensiva: 400 pessetes diàries per al peó, setmana de 40 hores, 40 dies de vacances pagades; assegurança de malaltia equivalent al cent per cent del salari real, sou íntegre una vegada jubilats, dret d'assemblea dins de les empreses...

Tot el que els altres voldrien impedir amb la llei del garrot, la lluita i la unitat obrera ho estan imposant, cosa que dona a totes les accions reivindicatives un clar i ofensiu caràcter polític. En plena situació d'excepció, imposar vagues, manifestacions, assemblees, el dret a elegir els representants obrers, desenrotllar més que mai la solidaritat amb els repressaliats, és un autèntic desafiament al Govern.

Un signe clar de l'elevada politització de milers i milers d'obrers és la rapidesa i la sensibilitat amb què hom reacciona per a donar recolzament i sostenir la lluita dels destacaments d'avantguarda. En poques setmanes ha estat recollit un milió de pessetes pels de la « Harry Walker ». Però aquest mateix fenomen es produeix allà on la durada del combat requereix la solidaritat activa dels proletaris. Després de Burgos i davant de la indignació creixent dels treballadors, a curt terme, aquestes accions poden convergir en un moviment vaguístic generalitzat, les repercussions polítiques del qual serien, sens dubte, profundíssimes.

Ara, a més es comença a parlar de les properes eleccions sindicals. En moments que la feblesa del règim és tan manifesta, aquestes eleccions poden constituir una gran batalla política contra el sindicalisme feixista, contra el Govern. Als altres que la classe obrera i les masses han amanellat, impedint-los de consumir el crim, no se'ls ha de permetre ara ni una espurna de maniobra en el camp de la representació obrera.

La preparació de les candidatures, unida al desenrotllament del moviment reivindicatiu, poden donar lloc a la celebració de milers d'assemblees obreres, a una intensa mobilització política enfilada contra el Govern,

per un sindicat de classe, per les reivindicacions vitals de la classe obrera. Després de Burgos la batalla de les eleccions sindicals no pot veure's com una còpia mecànica de passades eleccions. Ara han de dur el timbre del moment polític que vivim, del grau de consciència i de combativitat demostrat per la classe obrera, de la seva decisió de llençar per la borda l'odi muntatge sindical feixista.

La preparació de la vaga general política, la perspectiva de la qual ha aparegut aquestes setmanes més clara i real que mai, requereix precisament l'aprofitament intel·ligent i a fons, sense reserves, de totes les formes possibles d'organització, tant legals com extra-legals, que permeten d'organitzar en major grau els treballadors i elevar la seva lluita a formes superiors; requereix, també, la combinació de la defensa dels seus drets polítics amb la de les reivindicacions més immediates.

Respecte d'això, té una gran importància la crida de la Comissió Coordinadora de les Comissions Obreres de Catalunya —en reproduïm apletes extractes en aquest mateix número de « Treball »— els plantejaments de la qual els comunistes fem nostres.

(El document de la Coordinadora de les C.O. de Catalunya, després de fer una exposició de la situació política, senyala les tasques que es marca el moviment obrer):

... LA TASCA MES IMPORTANT de la classe obrera en aquesta etapa ha de ser la de REFORÇAR el front de la seva LLUITA I UNITAT per la defensa de les seves reivindicacions i drets, per la llibertat dels empresonats, l'acabament de la repressió, l'AMNISTIA, pel Sindicat de Classe.

Treballadors: el règim, al servei dels capitalistes, mostra la seva incapacitat per oferir cap solució justa a les nostres exigències i necessitats. Una dictadura desgastada i acorralada per la lluita, que només pretén mantenir-se mitjançant el funcionament de la repressió, de l'estat d'excepció, de la persecució i empresonament dels treballadors i demòcrates que li planten cara. Al servei de l'oligarquia dels grans capitalistes i terratinents, agreuja de dia en dia les nostres condicions de vida, accelera la nostra explotació mitjançant l'elevació dels preus, dels ritmes de treball i mantenint el congelament dels salaris, mentre que els beneficis de les grans empreses augmenten incessantment.

Enfront d'aquest estat de coses no és possible callar. Es fa necessari, avui més que mai, davant l'ofensiva dels preus i les jornades esgotadores, enfront de l'atur obrer que es deixa sentir, redoblar els nostres esforços en la lluita per millorar les nostres condicions de vida i de treball.

Les Comissions Obreres de Catalunya cridem a plantejar totes les reivindicacions a cada fàbrica, taller, obra o oficina, a presentar-les a les empreses donant-les el recolzament de la lluita unida i resoluta, seguint el

(passa a p. 2)

SOLIDARIDAD CON NUESTROS
COMPAÑEROS DE MAQUINISTA y H. WALKER

Cartell de solidaritat editat a Barcelona.

UNA BATALLA A GUANYAR

L'estat d'excepció a Guipúscoa ha estat aixecat un mes abans del compte. Diu el Consell de Ministres que és perquè tot « està tranquil » al Nord. No obstant, el Govern manté a tot Espanya la suspensió de l'article 18 del « Fuero », a cobert de la qual la policia política està cometent barbaritats intolerables, que no es poden deixar passar impunement, que s'han de denunciar, que s'han d'impedir.

Com gràficament comenta el Full d'Informació de la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya, aquesta mesura policial, antijudicial, expressa la impossibilitat del règim, en hores tan greus com les que visquè el país durant el procés de Burgos, a prendre mesures de més envergadura repressiva. Es a dir, a decretar com ho feu el 1969, l'estat d'excepció a tot Espanya.

La capacitat de repressió del règim reflecteix la descomposició creixent de tot ell. La policia franquista pot detenir i fer encausar a un moment donat algunes dotzenes de treballadors, d'estudiants, d'intel·lectuals, d'hommes i dones del moviment democràtic. I ho fa sempre que pot i allà on pot. Però a la dictadura li resulta cada vegada més difícil imposar una acció repressiva global SUFFICIENT, QUE SIGUI CAPAÇ DE FER RETROCEDIR —i no solament frenar un instant— l'acció ascendent de les forces que se li oposen.

L'acció de masses dels moviments obrer, estudiant, democràtic, en canvi, sí que obliguen les autoritats a recular una i altra vegada en la seva acció repressiva, i l'han obligat a refrenar COM A SISTEMA les formes més brutals de la repressió, a substituir-les per penes menors, multes, mesures administratives, etc.

No subestimem la repressió, que segueix constituint un instrument major per al sosteniment del règim, però cal veure-la tal i com és realment avui: una arma esmossada que ha perdut bona part de la seva eficàcia i que pot ésser neutralitzada cada vegada més. Comprendre això ens ha d'estimular, tots, a multiplicar les accions que la poden

fer, i que la fan, recular: Avui, concretament, en el marc general de la lluita contra la repressió, un dels objectius immediats importants és obligar el Govern a retirar aquesta mena de carta blanca donada a la Brigada Político-Social, que li permet d'actuar al marge de tota llei i colpejar les forces obreres, estudiants i democràtiques.

De la importància d'aquesta batalla en donen idea les notícies que ens arriben de Sevilla, Granada, Jaen, Cartagena, El Ferrol, La Corunya, Sant Sebastià, etc., on la policia ha detingut a mansalva i torturat salvatgement obrers, estudiants, intel·lectuals.

Sense sortir de Catalunya, però, tenim exemples i motius sobrants per a impulsar i desenrotllar la més ampla mobilització ciutadana contra l'arbitrari governamental i la repressió policíaca. La policia ha detingut treballadors de la Pegaso i de La Maquinista, de Terrassa i de Badalona, intel·lectuals i estudiants; està multiplicant les multes, els escorcolls domiciliaris, les coaccions de tot tipus. El document que acaben de fer públic els cinquanta presos polítics de la « Modelo » denuncia enèrgicament aquesta actuació.

Es evident que en aquests dos mesos que està en vigor la mesura que deixa les mans lliures a la policia aquesta s'esforça per colpejar els moviments obrer i estudiant, l'oposició en general. I també ho és que no ha impedit que es desenrotllin vagues tan importants i contundents com les de La Maquinista i Harry Walker, els moviments reivindicatius de diversa envergadura a la Pegaso, Cispalsa, Lamparas Z i a prop, a més, d'una cinquantena d'empreses de tots els rams, petites o grans. I aquesta és una de les demostracions més clares dels límits amb què topa avui la repressió.

L'exemple de l'Assemblea Permanent de Montserrat constitueix una altra demostració expressiva de les limitacions repressives de la dictadura: La reacció del règim per a « castigar » els tres-cents participants ha estat —i encara usant d'una certa cautela— els interrogatoris policíacs, la retirada dels

passaports, les multes, les amenaces. I això no sense topar amb un corrent de resistència manifestat en l'exemple de les dignes actituds dels senyors Folch i Carbonell, a entregar el passaport l'un, exigint el dret a expressar-se en català l'altre.

I un altre cas notori del qual la premsa diària s'ha fet ressò més o menys explícitament és el del Sr. Oriol Bohigas, que ha refusat de pronunciar el jurament de fidelitat als principis del « Movimiento » i, no obstant, ha passat a ocupar la càtedra guanyada en oposicions.

Aquesta és la via a seguir: no acceptar la « legalitat » de cap sanció, de cap multa, de cap empresonament per activitats ciutadanes, socials, polítiques, laborals, que constitueixen l'essència mateixa de la societat democràtica per la qual lluitem i a la qual tenim dret; no acceptar la repressió policíaca ni deixar-se empènyer per aquesta al retrocés que significaria retornar a formes estrictament clandestines de lluita que han estat depassades d'una vegada i per sempre.

I aquesta no-acceptació entenem que s'ha de convertir, que s'està convertint ja, en un gran moviment ciutadà, d'obrers i d'estudiants, d'intel·lectuals, professionals, pàgines, etc., d'exigència del restabliment immediat de l'article 18 del « Fuero » i alliberament de tots els empresonats i encausats per la policia sota el seu cobert, de denúncia i condemna de les tortures i càstig dels torturadors, d'exigència que sigui disolta la Brigada Político-Social i que siguin suprimits tots els tribunals d'excepció de la Dictadura.

CRIDA DE LES C.O. DE CATALUNYA...

(ve de p. 1)

camí dels nostres companys de Harry Walker, Maquinista, Pegaso, Philips, Uralita, Cispalsa, etc.

Mes, a fi que les nostres reivindicacions triomfin és necessària, en la seva elevació, la participació mitjançant la discussió dels obrers en cada centre de treball. Alhora, és necessària la coordinació de les accions entre els treballadors de cada empresa, de cada Ram, eixamplant i consolidant el marc de la lluita en la marxa cap a la Vaga General.

Les Comissions Obreres de Catalunya cridem els treballadors a una justa utilització de les possibilitats legals, per mínimes que siguin, de manera que permetin de fer avançar la unitat dels sectors més endarrerits, combinant-les amb l'acció extra-legal. Els Convenis són un mitjà al qual hem de fixar l'atenció necessària a fi de trencar la manobra del Govern, la patronal i els verticalistes i imposar per aquest mitjà les plataformes reivindicatives elaborades pels propis treballadors. L'exigència del dret de reunió en els centres de treball ha de figurar com una de les nostres conquestes a assolir. Junt a les reivindicacions ens hem de plantejar amb la força necessària la llibertat dels nostres companys empresonats per lluitar en defensa dels nostres interessos: Pedro León, José Salgado, Jerónimo Vazquez, Manuel Morante, Juan Martínez, Manuel Medina, Carlos Vallejo, Silvestre Gilaberte, Arsenio Fernandez, Domingo López, Victor Serrano, J. José Martínez, Josep Gutillas, Antonio Dominguez, etc. i tots els empresonats.

Les Comissions Obreres cridem els treballadors a aportar la seva solidaritat activa, moral i material, amb els nostres germans de classe en lluita i empresonats.

Avancem pel camí de la justa defensa de les nostres reivindicacions en el desenrotllament de la lluita diària cap a la Vaga General, que es perfila com una realitat, aplicant les experiències que ens ofereixen les lluites dels darrers mesos, per un salari no inferior a les 400 pts.: per la jornada de 40 hores setmanals; 100 per 100 del salari real per jubilació, malaltia, accidents; pel dret d'assemblees; contra la carestia de la vida; contra els acomiadaments, pel nostre Sindicat de Classe; contra la repressió, contra l'estat d'excepció a Guipúscoa i contra la suspensió de l'article 18 del « Fuero de los Españoles »; per la disolució de la Brigada Político-social; per l'anul·lació de les jurisdiccions especials, Tribunals Militars i d'Ordre Públic; per l'AMNISTIA per a tots els presos i exiliats polític-socials.

UNITS VENCEREM.
Gener del 1971.

LA COMISSIO COORDINADORA DE LES COMISSIIONS OBRERES DE CATALUNYA.

ELS PRESOS POLITICS DE LA « MODELO » A L'OPINIO PUBLICA

Han estat detinguts, torturats, empresonats « ... per haver pres part a la justa lluita de les masses, per haver defensat els drets i interessos de la classe obrera i del poble... »

I els segueixen defensant darrera els murs de la presó, amb la dignitat i el coratge propis dels combatents de primera fila, amb documents com aquesta valenta denúncia que acaben de fer pública, amplis extractes de la qual reproduïm seguidament:

DES DE LA PRESO « MODELO » DE BARCELONA, CINQUANTA PRESOS POLITICS ENS ADRECEM A L'OPINIO PUBLICA

(Després d'una breu introducció valorant les grans lluites de masses i la victòria assolida en salvar la vida dels sis joves d'E.T.A., de senyalar la brutalitat repressiva del règim,

DENUNCIEM —diuen— la Brigada Político-Social que usa de mètodes criminals, tortures, amenaces i coaccions per tal d'arrencar als detinguts declaracions que comprometin d'altres persones;

DENUNCIEM (...) la supressió de l'Article 18, via lliure, oberta pel Govern a les tortures (que) ha permès a la policia retindre molts dels nostres companys durant 10, 15 i fins i tot més de vint dies, i han estat en el curs d'aquests dies constantment torturats, deixant-los dies i nits senceres sense dormir, colpejant-los sense miraments les zones més sensibles del cos, hores i hores obligats a romandre amb positures doloroses, escoltant insults i ofenses de les més greus, detencions de familiars amb l'únic objecte de coaccionar el detingut, etc., etc.;

DENUNCIEM EL T.O.P., instrument de repressió feixista, i els jutges que s'avenen a col·laborar en ell;

DENUNCIEM el Ministre de Justícia que es nega a acceptar la justa reivindicació de l'Estatut del pres polític i fer així més greu la venjança del règim damunt dels seus adversaris. Els presos polítics estem repartits per totes les Galeries de la presó, barrejats en les cel·les amb presos comuns... »

(El document prossegueix el relat de la vida a què són sotmesos sota la fèrula del Director Enrique de la Morena, denuncia la manca d'un veritable servei sanitari i el responsable directe d'aquesta situació, el Doctor Prado; denuncia el règim de càstigs físics i morals que impera a la presó i molt especialment la repressió de què és objecte el pres polític Antonio Ruiz, així com les vexacions de què fou objecte el Sr. Carbonell durant el seu pas per la presó de Barcelona i acaba exposant la reivindicació essencial que plantegen.)

« ... Reivindiquem l'Estatut del Pres Polític i el dret a conviure amb els nostres companys en una mateixa galeria.

Ens adreçam als Col·legis d'Advocats, de Metges i d'altres Col·legis professionals reclamant una investigació sobre les condicions de vida existents a les presons espanyoles i concretament a la presó « Modelo » de Barcelona.

Nosaltres depositem la nostra confiança en la justícia a què aspira el nostre poble. Estem convençuts que la lluita de la classe obrera, dels camperols, dels estudiants i intel·lectuals i totes les forces progressistes del país, aconseguirà l'AMNISTIA per als que sofrem l'opressió del règim de l'oligarquia per haver-nos compromès activament en la defensa dels drets i interessos del nostre poble.

Gener del 1971, Presó « Modelo » de Barcelona. »

UNIVERSITAT: LA LLUITA CONTINUA

La intensa commoció provocada per la lluita anti-repressiva i el Consell de Burgos ha marcat profundament els ambients universitaris. Els inicis del segon trimestre han estat ja carregats d'esdeveniments: s'han succeït assemblees, mítings, vagues i manifestacions.

El 29-I, davant la prohibició del tradicional «juicio bufo» de Dret, uns 2.000 estudiants es manifestaven per la Diagonal i molts altres grups per altres carrers, amb slogans de **SOLIDARITAT ENTRE OBRERS I ESTUDIANTS**. El 4-II era prohibit un acte sobre la qüestió nacional a Filosofia de S. Cugat, al qual havien estat invitats alguns

destacats intel·lectuals; centenars de persones van manifestar també al carrer després que la policia hagués fet irrupció per primera vegada a la nova facultat literària.

La policia ha penetrat en molt diverses ocasions a treure cartells, a dissoldre assemblees, trobant una resistència activa de part dels estudiants (barricada a Dret per impedir la seva entrada per la porta) i de part de sectors cada vegada més importants del professorat. La setmana de l'1 al 7 de febrer ha representat el punt més alt: la policia entrà a Econòmiques, Enginyers, Filosofia (central i S. Cugat), Dret, etc., provocant a aquesta darrera facultat una vaga general amb el recolzament solidari del professorat en pes, que aconseguí fer recular de moment la força pública. La Facultat de Dret, que ha estat finalment tancada, s'ha col·locat a l'avantguarda del moviment, tant per la massivitat de la seva resposta com per la unificació aconseguida d'estudiants i professors.

Simultàniament seguia la vaga general d'arquitectes tècnics, portada amb gran responsabilitat, cohesió i esperit conseqüent, malgrat la gravetat de les sancions (pèrdua de matrícula i de curs), a través d'un treball d'assemblees i de contacte amb la premsa. El caràcter classista de les mides del règim, que tendeixen a degradar els títols de grau mitjà, exigeix la resposta solidària de tots els estudiants; s'han produït ja alguns mítings en aquest sentit a d'altres centres. A ESADE els estudiants ocuparen l'escola el 13-I per protestar contra la pujada dels drets de matrícula; la policia intervingué. D'altra banda, s'han estès les accions de crítica i boicot a professors incompetents o reaccionaris. A Ciències els estudiants aconseguiren el tancament del departament de Química-Física (20-I). A Dret s'ha formalitzat la supressió del Dret canònic, que DE FACTO havien conquistat ja els estudiants l'any passant. A Econòmiques s'ha procedit a diverses accions «crítiques» contra certs professors, que no exclouen la convergència política amb alguns d'ells (com el degà Hortala).

A Econòmiques ha esclatat una vaga (4 i 5-II) en solidaritat amb un company de segon curs detingut per la policia. En algunes facultats s'han recollit diners pels vaguistes de Harry Walker. Una de les més grans manifestacions després del procés de Burgos s'ha produït a Barcelona (13-II) amb la indignada protesta de milers d'estudiants per la prohibició governativa de l'actuació del cantant nord-americà Pete Seeger

Així doncs, tenim en qüestió de poques setmanes l'esclatament d'accions d'una gran riquesa i complexitat, que van des de la lluita política més general fins a les reivindicacions econòmiques o corporatives, passant per la denúncia crítica de professors i la solidaritat anti-repressiva.

Els estudiants del P.S.U.C. indiquen el to polític quan parlen d'un «trimestre de consolidació i ofensiva», i marquen l'objectiu central quan diuen que la universitat ha d'ésser «portaveu de l'alternativa democràtica», com correspon al seu «important paper de catalitzador, de revulsiu de l'opinió pública» (Universitat, 20-I-71). Es tracta, efectivament, que tothom sigui conscient del fet que el règim es troba reduït a la defensiva, manifestant fenòmens de carència de poder malgrat la brutalitat repressiva. I es tracta també que la universitat jugui el paper que li correspon en el conjunt del moviment popular —com el va jugar en les diades de novembre i desembre—, lluitant per l'objectiu ara essencial: **L'ALTERNATIVA DEMOCRÀTICA, EL PACTE PER LA LLIBERTAT**.

La lluita per la llibertat és ara el que dona sentit i unifica qualsevol lluita sectorial o parcial: és la lluita contra el règim, contra la supressió de l'article 18, contra la repressió i l'ocupació policiaca, en solidaritat activa amb empresonats i vaguistes. Però aquesta lluita s'ha d'articular amb el **FRONT REIVINDICATIU**, amb la denúncia concreta de les conseqüències reaccionàries de la Llei d'Educació. I com a instrument necessari per les dues coses, amb un avanç ràpid pel camí de **L'ORGANITZACIO I LA COORDINACIO DEL MOVIMENT DE MASSES**.

Solidaritat obrera; solidaritat ciutadana envers els treballadors en lluita

PER AJUDAR ELS VAGUISTES DE LA

HARRY WALKER

La segona Relació de solidaritat feta pública per l'Assemblea de Treballadors de la Harry Walker —del 2 al 13 de gener del 1971— registra aportacions de fàbriques i barrades diverses, d'empleats de Banca i de la Confecció, de pagesos, arquitectes, estudiants, capellans, comissions de solidaritat, festivals, que són la més expressiva mostra de l'ampla mobilització ciutadana per ajudar els treballadors en lluita per les seves reivindicacions.

Les dues primeres relacions publicades per l'Assemblea de Treballadors sumen conjuntament —al 13 de gener— 590.731 pessetes, més 100 kilos de sucre, 100 kilos d'arròs i més d'un centenar de llaunes de conserves. Informacions posteriors verbals anuncien que hores d'ara ha arribat als vaguistes de la Harry Walker mes d'UN MILIO DE PESSETES.

UN EXEMPLE DE MORAL OBRERA

A LA S.A.F.A. DE BLANES

(Cinc dels setze repressaliats per la S.A.F.A. de Blanes van ser condemnats per la Magistratura i acomiadats sense cap indemnització. Els altres onze van obtenir indemnitzacions que oscil·laven entre les 115.000 i les 215.000 pessetes):

SABADELL

«... Els nostres companys... van decidir que les indemnitzacions fossin repartides a parts iguals entre els setze, inclosos els qui van perdre el judici. Dos dels companys no estigueren d'acord; la repartició es va fer entre el altres catorze...»

Els cinc treballadors que van perdre el judici van rebre cadascun, dels seus companys, 88.000 pts.

(Recollit d'«Adelante», n° 11, gener del 1971. Portaveu de les Comissions Obreres de Blanes i Comarca.)

C.M.P.F.A. DE NAVIDAD	
Talleres Comet	2.300
Clima Roca	2.490 ptes
Buñer	1.015 "
Artas Barcelona	1.000 "
Magriña	1.135 "
Unidad Hermetica	895 "
Uralita	1.117 "
Laneria S.A.	1.500 "
Marcot	1.850 "
J. Troquel	600 "
Picotet	1.200 "
Odag	1.045 "
Castelló	500 "
Grau	650 "
Casnovas	2.156 "
Dragos y Construciones	566 "
Trenzas y Cobles	132 "
Textil Batalla	400 "
Corominas	870 "
Arderiu Llobet	500 "
Cruz de Barbara	7.125 "
Can Rull	12.200 "
Compuigjane-Llano	3.400 "
Jovenes	5.445 "
Estudiantes	200 "
Can Oriach	39.677 "
Torreromeo	1.700 "
Del Exterior	27.405 "
Pueblo Nuevo	11.904 "
Mujeres Democráticas	3.000 "

«Compañeros: quizás muchos crean que ya se ha recaudado suficiente. atender semanalmente a las familias supone grandes cantidades. Actualmente están en la prisión 9 compañeros. Vosotros mismos podéis contar lo que supone ayudar a nueve familias.»

Facsimil de la fulla editada per la Comissió de Solidaritat de Sabadell.

EL GRAN ESFORÇ DE LLEIDA EN SOLIDARITAT AMB ELS SEUS PRESOS

Vint-i-tants paquets i cistelles de victualles; més de 500 paquets de tabac, van entrar a la presó de Lleida, destinats als presos polítics, durant les festes de cap d'any: 100.000 pts. en metàl·lic i gran quantitat de victualles foren, efectivament, recollides entre la població lleidatana en solidaritat amb els set treballadors empresonats pel Governador Civil arrel de la manifestació al Carrer Major en defensa de les vides del sis de Burgos: les múltiples gestions ciutadanes han aconseguit, finalment, l'alliberació dels set treballadors el 27 de gener.

CAMPANYA

PER UN PARTIT MES FORT I ARRELAT EN LES MASSES

HEM DEPASSAT ELS QUATRE MILIONS

Total llista n° 14 246 119 pts.
 Suma anterior 3 771 574 pts.
 Suma i segueix 4 017 693 pts.

Llista n° 14

Comitè de Barcelona i col.laboradors (3 aportacions), 3 700 pts.; Intel·lectuals (2 donatius), 5 200 pts.; Sector 2 (9 donatius i venda de postals), 36 010 pts.; Tram-vies, 175 pts.; S.E.A.T., 50 pts.; Comitè Comarcal del Baix Llobregat (18 aportacions), 5 520 pts.; Grup Democràtica (col·lectiu), 5 000 pts.; Comitè Local de l'Hospitalet (93 donatius), 20 721 pts.; Sector 1 (18 aportacions), 12 742 pts.; Comarca 30, 9 338 pts.; Comarca 40, 6 946 pts.; C.E., 938 pts.; C.C. (3 donatius), 1 063 pts.; J. Montoliu, 1 000 pts.; Rubí (col·lectiu), 247 pts.; L'Ametlla de Mar (col·lectiu), 1 300 pts.; Baix Ebre (col·lectiu), 1 800 pts.; Girona (1 donatiu i venda de targes), 730 pts.; Comissió de Comarques (4 donatius), 4 100 pts.; Vic (col·lectiu), 1 300 pts.; Víctor, 500 pts.; Tomàs P., 100 000 pts.; Llob., 400 pts.; Comitè de Barcelona i col.laboradors (5 aportacions), 890 pts.; Intel·lectuals (2 aportacions i 1 rifa), 13 400 pts.; Grup Democràcia (4 donatius), 1 200 pts.; Sector 2 (1 donatiu i venda de targes), 2 765 pts.; Comitè Comarcal de Badalona (4 aportacions i 1 rifa), 9 084 pts.

AJUT ALS PRESOS

Vilanova i la Geltrú (col·lectiu), 2 596 pts.; Grup Dissabte Roig del Gironés, 330 pts.; Baix Ebre (col·lectiu), 1 000 pts.

AJUT A LA PREMSA

Un camarada, 100 pts.; Pere, 72 pts.

IMPETUOSAMENT, ENDAVANT

El contingut d'aquest número de « Treball » reafirma que vivim una situació política nova que exigeix de tots nosaltres esforços redoblats.

L'aspra i exaltant batalla per obrir pas a la llibertat reclama cada dia més militants organitzats dintre del Partit; implica una extensió de l'organització que permeti de recollir i potenciar les noves energies que sorgeixen; demana publicacions més nombroses i d'ampla difusió.

Hem donat passos importants cap a aquesta direcció, però la lluita exigeix més i encara més.

Tota aquesta activitat requereix que vagi acompanyada d'una atenció permanent a l'ajut econòmic al Partit. A la corba ascendent de les despeses cal respondre recollint desenes i desenes de milers de pessetes.

Vet ací, breument resumits, alguns dels motius de l'acord del Comitè Executiu del P.S.U.C. de prolongar la campanya fins els 23 de juliol d'enguany.

S'HI TRENCARAN LES DENTS

La « vietnamització » de la guerra fou la descoberta « teòrica » de l'equip Nixon per a continuar l'escalada, tot tractant d'enganyar l'opinió pública mundial amb la retirada d'uns quants milers de soldats americans.

Els resultats d'aquesta « nova » política fou, fa uns mesos, l'extensió de la guerra a Cambòdia i, ara, la invasió del Laos.

Les dues vegades els mateixos pobres arguments operació circumscriu en l'espai i en el temps, efectuada per a protegir la retirada escalonada —i tant!— de la U.S. ARMY i no intervenció directa de la infanteria ianqui. Però, com la mentida té les cames curtes, no ha sigut gens difícil de comprovar, sobre el terreny, la participació efectiva de la soldadesca americana.

A Cambòdia, per a tractar de salvar els titelles Lon Nol i Sirik Matak de l'ensorrament total, la intervenció ja és pràcticament permanent. Al Laos, la ficció de neutralitat, d'independència i de sobirania —que encara es mantenia malgrat els centenars de « consellers » americans i els milers de tones de bombes (més que a qualsevol altre país en qualsevol guerra, per cap d'habitant) llençades per la seva aviació— s'acabarà amb l'enfangament de les tropes ianquis i dels seus mercenaris sud-vietnamesos.

Cao Ky, vice-president del Vietnam del Sud i admirador d'Hitler, ja parla d'atacar la República Democràtica del Vietnam, el govern de la qual denuncia preparatius guerrers a les seves fronteres i crida els pobles del món a lluitar vigorosament per a barrar el pas a noves aventures militars dels Estats Unis a Indoxina.

Podem estar segurs que, com sempre, els patriotes vietnamesos, laos i khmers faran front heroicament, coordinant llur acció amb eficàcia cada dia més visible.

L'admirable resistència dels pobles d'Indoxina ha sigut facilitada per l'ajut dels països socialistes i de totes les forces anti-imperialistes, però, avui, cal col·locar la nostra acció a un nivell molt més elevat d'UNITAT i d'OFENSIVA. Cal encallar l'escalada nixoniana prenyada de perills de guerra generalitzada i la protesta internacional és un factor determinant.

A Catalunya, l'any passat, la intervenció a Cambòdia va aixecar múltiples accions solidàries amb els pobles agredits d'Indoxina. Aquest any, en consonància amb la situació, farem sentir encara amb més força la nostra colera per tants de crims i de cinisme reunits.

No, l'imperialisme ianqui no imposarà una « Pax americana » als pobles d'Indoxina; s'hi trencarà les dents.

RADIO ESPANYA INDEPENDENT

Estació Pirenca

De 7 a 7,55 h - 19, 21, 25 i 30 metres
 De 14 a 15 h - 17, 19 21 i 25 metres
 De 17 a 20 h - 19, 21, 25 i 30 metres
 De 20 a 0,15 h - 19, 21, 25 i 30 metres

Dilluns i dijous, tarda i vespre,
 emissions en català.

ANGELA DAVIS EN PERILL

Angela Davis és negra, comunista; havia estat membre de les « Panteres Negres ». El 1969 fou nomenada professora de Filosofia a la universitat de Califòrnia —havia estat deixeble de Marcuse—, essent la primera professora negra a l'ensenyament superior d'aquest estat. Fou expulsada d'aquest càrrec per « comunisme ». L'agost de 1970 és detinguda, i acusada —sota la inculpció d'« assassinat, rapt i conspiració »— d'haver comprat les armes que s'utilitzaren en un intent d'evasió de presoners negres.

El seu cas no és aïllat. Qui queda dels dirigents de les Panteres Negres? Uns són a la presó, d'altres a l'exili; molts han estat simplement assassinats pels carrers. La « democràcia » ianqui deixa parlar i escriure... però a l'hora de la veritat mata i extermina: igual els pobles d'Indoxina que els ciutadans negres que gosen sublevar-se contra la injustícia. Ara la vida d'A. Davis està en mans dels racistes de Califòrnia.

Fem sentir la nostra veu solidària. SALVEM ANGELA DAVIS!